RÀ-RO

EXTRA

JEFFREY KNOX

AZ UTOLSÓ MUNKA A POKOL BÖLCSŐJÉBEN

JEFFREY KNOX

RÀ-RO EXTRA

AZ UTOLSÓ MUNKA A POKOL BÖLCSŐJÉBEN

JEFFREY KNOX

RÀ-RO EXTRA

AZ UTOLSÓ MUNKA A POKOL BÖLCSŐJÉBEN

Jeffrey Knox: Rá-Ro Extra – Az utolsó munka a Pokol bölcsőjében

©Jeffry Knox, 2025

Szerkesztés: Tira Nael

Tördelés és korrektúra: Tira Nael

Borító: Chris Covers – https://www.facebook.com/ChrisCoversDesign

Szerző elérhetősége:

https://bio.site/jeffreyknox

jeffreyknox.writes@gmail.com

Kiadja: Fairbooks Kiadó és Írói Műhely, 2025

www.fairbookskiado.hu

Felelős kiadó: Turai Angéla

Lajosmizse, 2025

Készült az EPDB Nyomtatási Központ Zrt.-ben

Felelős vezető: Gellér Ágoston József vezérigazgató

www.epdb.hu / Telefon: 1/371-4630 / E-mail: konyvgyartas@epdb.hu

ISBN: 978-615-6681-63-8

Minden jog fenntartva! A mű egyetlen része sem másolható, sokszorosítható, vagy használható fel a szerző és a kiadó előzetes írásbeli engedélye nélkül.

– Ez a történet egy olyan magyar
munkás elbeszélése alapján készült,
aki túlélte az építőipart. –

Előszó

A világ tele van bizarr titkokkal.

Az elkövetők elássák őket, a föld befogadja, a falak elnyelik. Utána építészek látják ezeket legközelebb, mikor rájuk találnak felújítás közben vagy kiforgatják csontjaikat a földből.

Vegyük például Johnny Depp esetét: 2002-ben megvásárolta azt a Los Angeles-i házat, amely egykor Lugosi Béláé, majd Dr. George Hodelé volt – utóbbit sokan Elizabeth Short, ismertebb nevén Fekete Dália brutális meggyilkolásával gyanúsítják. Mialatt Depp felújította az ingatlant, a pincében egy rejtett orvosi szobára bukkantak, benne kérdéses funkciójú berendezéssel, műtőasztallal, emberi szövetekkel. Depp szerint a házban valami „nem evilági energia" érezhető.

2007-ben Nicolas Cage megvásárolta a hírhedt LaLaurie-kúriát New Orleans francia negyedében. A restaurálás során elzárt kamrákat találtak. Ezen helyiségek padlója alól emberi csontok, bilincsek és kínzóeszközök kerültek elő. Azt beszélik, Cage egyetlen éjszakát töltött benne, mielőtt két évvel később anyagi nehézségek miatt eladta az ingatlant.

2023 februárjában Emmie Brookman és vőlegénye, Norton Johnston vásároltak egy 16. századi parasztházat a brit Barrowfordban. A javítás során több emberi csont került elő a falakból. Történelmi nyomozásuk alatt kiderítették, hogy a ház épülésekor egy James Hargreaves nevű reneszánsz sorozatgyilkos élt a szomszéd házban.

2025 áprilisában egy új metróállomást kezdtek építeni Thaiföldön, Bangkokban. A bontás során hetven csontvázat találtak, amelyek kéz- és lábbilincsben voltak eltemetve, arccal lefelé, megszégyenítve, titokban kivégezve.

2025 májusában egy múlt századi családi házat renováltak Argentínában, Córdobában. Egy eldugott szobát találtak, amiben egy zongora, egy napló és egy terhes nő mumifikálódott teste várta a napvilágot. A napló szerint a várandós Adelinát férje zárta be, miután rájött, hogy a zongoratanártól fogant gyermeket hordja a szíve alatt.

A világ tele van bizarr titkokkal. Azonban minden sírt megbolygatnak egyszer.

Első

fejezet

– Na várjatok! Ha a létezés nem a testről és nem az anyagról szól, hanem a magasabb tudati szintre kell törekednünk életünk alatt, akkor mi köze mindennek ahhoz, hogyan szerelek légcsatornát? – érvelt Simon sértődötten a Peugeot hátsó ülésébe lapulva, mialatt kollégái a szemüket forgatták emelkedett gondolataitól.

– Engem nem érdekel, miben hiszel, Simi! De amíg dolgozunk, ott legyél fejben, mert enned kell, és a számlákat is fizetni akarod, miközben magasabb szintre lép a tudatod – mondta hátra Józsi a vezetőülésből túlfeszített türelemmel, miközben a hajnali forgalomban komótos tempóval vezetett az Üllői úton. – Vagy olyan jól megy már a fényevés?

– Gúnyolódhatsz, persze! Ismerem a dumát, hogy a munka nemesít – folytatta Simon kiborulva –, de mi van akkor, ha csak elfecsérlem a bennem lévő lehetőségeket, miközben retkes csatornákat szerelgetek?

– Jó, akkor nyugodtan lépj ki! Senki nem tart vissza! – köpte a szavakat Józsi a visszapillantóból lőtt szúrós tekintet kíséretében. – Tudod Roland számát. Felhívod, elmondod neki, hogy büdösnek találod a munkát, és elköszönsz. Ennyi. Nekem elegem van már ebből, hogy téged győzködni kell a munkához! Nem az apád vagyok, ez nem az én dolgom lenne.

– Még az a szerencse, hogy nem te vagy a faterom!

– Az tényleg nagy szerencséd, mert ha én csináltalak volna, már réges-rég megfojtottalak volna, amikor még a búgócsigával játszottál!

– Hagyd, Józsi, majd otthon beszélek vele – szólt közbe Laci a hátsó ülésen Simon mellett. – Most csak dolgozni fog, igaz Simi? – kérdezte anyáskodva, és féltő szemkontaktusba került vele. – Dicséretesek a filozófiai gondolatok. Tudod jól, hogy én is szeretem és fontosnak tartom, de máshol van a helye, nem keverendő a hétköznapokkal. A lakbért tudjuk kifizetni, töki, most csak ezzel foglalkozzunk.

– De miért, igazam van, vagy nem? – erőltette utoljára Simon, ami szinte visszhangzott a Peugeot kis belső terében utazó öt poros férfi között. Máskor vidámabb hangulatban szokott gurulni a céges autó.

A munkába tartó járművek áramlatából Józsi lefordult a sokkal csendesebb Haller utcára. Itt csak egy kora hajnali kuncsaftra vadászó taxival találkoztak, meg egy szlovák turistabusszal.

Krisztián törte meg a kényelmetlen csöndet az anyósülésből.

– Olyan kíváncsi leszek! Roland szerint elég régi a kórház, és teljesen szétbontották. – Hátrafordult Lacihoz – Ilyet még nem láttál, ősrégi légcsatornákat fogunk szerelni!

– Tényleg, melyik kórházat csináljuk? – érdeklődött Laci, támogatva a taktikai témaváltás lehetőségét.

– Ezt itt, ni. – Krisztián előremutatott a szélvédőre, és megmosolyogta, mennyire nincs képben Laci a hétfő reggelt illetően. – Roland nem mondta neked, mi lesz a munka?

– Tudod, Krisz, hogy én nem beszélek a főnökséggel. Arra itt vagytok ti.

– Én kérek elnézést, kiment a fejemből, milyen menő vagy! – kacagott Krisztián. – Szóval a Szent István kórházban fogunk dolgozni. Elég sok épületből áll, azt hiszem az infektológiai vizsgálóban, vagy mi a bánatban építünk ki teljes levegőztetést, meg

állítólag a műtőkben is lecseréljük a régit. De majd ott úgyis kapunk izét, tervrajzot, és meglátod.

Laci jobbján a hátsó ablakon kitekintő aranyszőke hajkorona álmosan megfordult, és a huszonhárom esztendős Billy Idol-hasonmás megszólalt:

– Azta! Biztos lesznek régi orvosi szerszámok meg gépek! – örvendett Dávid.

– Tényleg! – csillant fel Simon szeme is a telefonjáról. – Kémcsövek meg tűk, talán szikét is találunk, amivel embert vágtak.

– Szikét? – fordult hátra Krisztián az orrára tolt napszemüveg felett sugárzó gúnyos pillantással. – Nem hiszem, hogy bármi is lesz ott. Szerintem már a felújítás elején üresre kipakoltak mindent.

– Meg egyébként is! – fegyelmezett Józsi, miközben indexelt, és lefordultak a Haller utcából a terjedelmes kórházudvar sorompója elé. – Dávid, Simi, már most szólok előre, hogy mindkét kis suttyó felejtse el a kalandozást meg a turkálást! Mától kipróbálhatjátok, hogy a munkával foglalkoztok munkaidőben, és nem a baromságon jár az eszetek.

– Most mér' nekem mondod? Én mindig dolgozok! – védte magát Dávid, és cingár ujjaival sértődötten a füle mögé sodort egy kósza tincset.

– Ne magyarázz! Én ennyi idősen nem szájaltam vissza, ha lebaszást kaptam, hanem megpróbáltam jobb lenni. Ezzel a hozzáállással sosem lesz belőletek semmi sem!

– Én nem magyarázok, csak…

– Mi az, hogy semmi sem? – tette hozzá Simon is a magáét. – Most nem vagyunk valamik?

– De igen, pimasz kölkök és rossz segédmunkások vagytok. Nem is érdekel! Én a ti korotokban két helyen dolgoztam, hogy fizetni tudjam a sulit, és egyedül fel tudtam húzni egy garázst,

meg fizettem a számláimat és ruhát is már rég magamnak vettem, de mindezt úgy, hogy senkinek nem kellett könyörögnie érte – magyarázta Józsi elfojtott dühvel a felnőtt élet makacs tényeit. Nézetei szerint kölykök ezek. Huszonéves tacskók, akik kezdők még az életben, ahogy kezdők a munkában is, de a szociális életről is van még mit tanulniuk. Amivel nincsen semmi gond, mindenki kezdte valahogy, amennyiben társul mellé megfelelő mennyiségű alázat. – Te mit tudsz ennyi idősen a visszapofázáson kívül? – kérdezte Dávidtól.

– Én ennyi idősen már egymagam hatan voltam – figurázott Simon grimaszolva. – Hagyjad már magad!

– Na, megszólalt a semmirevaló! Igen, engem nem apu és anyu tartott el – vágta el Józsi a témát.

A végszóra Simon és Dávid unottan egymásra néztek, aztán duzzogva kiszálltak az autóból. A hátsó ajtók visszafogottan csapódtak be. Tompán behallatszott még: – Anyu és apu… hát engem sem tart el senki!

– Hé! Ne szálljatok ki, amikor nektek beszélek, taknyok! Gyerünk befelé munkakezdésre!

– Ezeknek beszélhetsz, nem érdekli őket semmi – mondta Krisztián.

– Ja, Simi otthon magyarázott valamiről. A fiataloknál divat lett, hogy nem konfrontálódnak, inkább úgymond ignorálnak téged – mesélte Laci a hátsó ülésről.

Józsi lehúzta az ablakot. Feszülten pödört egy szivarkát, majd begyújtotta.

– Nos, engem aztán ignorálhat, vagy nevezheti akárminek, attól még fene nagy bunkóság. Mégis én vagyok a brigádvezető! Majd meglátják, kivel csinálják ezt, hm-hm! – előlegezett meg egy kárörvendő kacajt magának, hisz mindig a vezető nevet utoljára.

– Ha már így hármasban maradtunk – kezdte Laci –, legalább tudunk beszélni kicsit magunk között a holnapról, ha Roland kijön… már amennyiben végre kinéz hozzánk.

Józsi és Krisztián összenéztek. Arcukon egyforma kifejezés ült: kezdődik a mai műsor lázadó Lackóval. Józsi lassan kiengedte a lélegzetét, és ezt a sóhajt Laci már jól ismerte.

– Nem is tudom. Este sokat gondolkoztam ezen.

– De minek? – hördült fel Laci. – Mindig akkor lépsz vissza, amikor átgondolod. Fél éve erről beszélgetünk, és már jó párszor belementetek, aztán jön a hétvége, és otthon mindig meggondoljátok magatokat. Az idő meg csak megy, és nem fogunk egyről a kettőre jutni soha, ha nem tesszük meg!

– Igazad van – mondta Krisztián. – Nekem se tetszik, ahogy Roland csinálja a cégét, de ez így biztos pénz, úgy meg bizonytalan lenne. Vagy jobb lesz minden, vagy még ennyi sem lesz.

Laci csalódottan az ülésbe süppedt.

– Mindig ezt csináljátok. Fél éve látjuk, hogy milyen jól működünk Roland nélkül, hisz ki se szokott jönni. Az építkezéseken nem is tudja senki, hogy ki ő, amikor nagy ritkán megjelenik, mert csak minket ismernek. Semmi szükségünk rá, csak veszi ki a pénzt, amit magunknak is termelhetnénk. Arról nem beszélve, amikor folyton leéget a megrendelők előtt a hozzá nem értésével. A cég neve meg… ilyen hülye nevet sem adna senki más a cégének, de más terméknek sem. Most képzeljetek el egy filmet vagy egy könyvet ezzel a névvel: Rá-Ro Extra, mennyire rossz már! Szóval? Bátraké a szerencse, nem? Aki mer, az nyer!

Józsi hátrafordult.

– Te könnyen beszélsz! Mindig ezzel jössz: lépjünk ki, és alapítsunk céget. De neked nincs családod, Krisztián és én nem kockáztathatunk.

– Így van! – helyeselt Krisztián. – Éppen szigetelem a házat, meg a hitelt is törlesztenem kell, ha csak egy hónapban nem jönne össze a pénzem, nagy szarban lennénk otthon.

– Oké, nekem se hitelem, se családom, de van egy kutyám és egy macskám, és én sem tehetem meg, hogy kimaradjon egy fizetésem, de ez, amit most keresünk csak aprópénz ahhoz képest, ami lehetne. – Krisztiánék komolytalanul néztek rá a kutyás-macskás gondolat végett, de ő folytatta. – Józsi, te kereskedelmit végeztél, jól mennének az üzleti dolgok. Krisztián meg szuperül kommunikál az építtetőkkel és jól szervez, ezért szeretik is őt, úgyhogy totál nyert ügyünk van. Én meg jól… – elgondolkodott – jól dolgozok. Vinném a terepmunkát a kis pöcsösökkel.

– Ha meg is csinálnánk a céget, őket nem hiszem, hogy megérné magunkkal vinnünk. – Józsi idegesen slukkolt egyet. – Látod, mennyire megbízhatatlanok.

– Meg mindig csak hármasban ilyen nagy a szád – fordult hátra Krisztián. – Amikor itt van velünk Roland, akkor meg nem kezdesz bele, csak állsz kukán.

– Igen, mert egyedül csak egy munkás vagyok, és semmit nem számítok, de hárman maga vagyunk az egész brigád! De megnyugtató, hogy ezek szerint legalább feltételesen gondoltok rá.

– Persze hogy gondolok! – csapott a kormányra Józsi. – Nagyon jó is lehetne az egész elgondolás, mert mi hárman jól összeálltunk csapattá.

– Csak? – nézte Laci.

– Csak kockázatos, most mondtam el az előbb.

– Ja, a család, a család. Pedig mennyire örülnének, ha millió felett vinnél haza havonta. Nézd meg, pandémia van, és még így is jól keresünk annak a… neki. Mindegy is, nekem az már elég, ha feltételesen benne vagy. – Józsi unott arccal nézett rá. – Oké,

most abbahagyom, de még piszkálom a témát később, nehogy megint feledésbe merüljön. Higgyétek el, miattatok tépem a számat, hisz csak jót akarok magunknak.

– Rendben, de most szálljunk vissza a földre, és induljunk pénzt keresni.

– Te vagy a brigádvezető, legyen úgy! – mondta Laci. – Közben azért beszélgethetünk?

– Persze, miért ne beszélgethetnénk, nincs semmi harag.

– Úgy örülök, hogy ezt mondtad. Akkor mi legyen az új saját cégünk neve?

– Laci! Ne már!

– Bocs, javítok: mi lenne a cégünk neve, ha lenne elég vér a pucátokban meglépni életetek legjobb döntését?

– Na jó, inkább ne beszélgessünk akkor – sziszegte Józsi.

Krisztián kacagva hátrafordult.

– Ez milyen lenne: Future Airflow Kft. – ajánlotta egy kisiskolás angol kiejtésével.

– Naaaa, ez nem is rossz! – vidult Laci. – Ez még a te angoloddal is jól hangzik. A jövő légfolyama, mi Józsi? Ezerszer jobb, mint a Rá-Ro Exxxtra – mondta gúnyosan elnyújtva. – Allergiás vagyok rá, és kimondani is utálom. Vérciki név!

– Úgy érzem, ma is erről fog szólni a nap – sóhajtott Józsi fáradtan.

– Arról gondoskodom! Legyen a projekt neve: a Nagy Puccs Terv.

– Nagy Puccs, szuper – nyögte. *Nem elég, hogy a kis tacskók kezelhetetlenek, Laci meg a buzgálkodással fog az agyamra menni ma.* Közben kihajolt az ablakon a porta előtt üldögélő öregember felé. – Jó napot! A Rá-Ro Extra Kft. vagyunk, és dolgozni jöttünk.

Az öreg (Krisztián később megjegyezte, hogy a Disney-féle Pinocchio kedves Gepettojára hasonlított az arca.) méltóságteljes

nyugalommal összehajtotta az olvasószemüvegét meg a napilapot, aztán az életkorára fittyet hányva lábra pattant, és energikusan az autóhoz cammogott.

– Jó napot az uraknak – parolázott velük. – Melyik szakma?

– Légtechnika – felelte Józsi a fejtetőjén terjedő kopaszodó foltot vakargatva. – Be lehet parkolni az udvarra? Valami leghátsó épületbe megyünk a hematoló… infektológia… aj, mindig keverem, de leghátra, az a lényeg.

– Én nem tartom vissza önöket a munkától, úgyhogy tessék csak – mutatta nekik színpadiasan kitárt tenyerével a felnyíló sorompót. Tavaszi napfelkelte szikrázott a ferde vonalakkal szaggatott fényvisszaverő festéken. – Bent a KRESZ szabályai érvényesek az udvar egész területén. Arra figyeljen, hogy ne parkoljon a narancssárga felfestésekre, mert azok a mentősöknek vannak fenntartva.

– Rendben, köszönjük, minden jót! – hadarta Józsi, és a kavicsok ropogtak a gumik alatt, ahogy gurulni kezdtek a kórház területére.

Laci kihajolt az ablakon az őr felé.

– Elnézést, kávét lehet kapni valahol odabent?

– Igen! – válaszolt lelkesen a portás, Józsi pedig fékezett. – Ahogy mennek hátrafelé, mindjárt lesz egy kis büfé. Ott minden van.

– Köszönöm, jó munkát! – intett Laci hálával, aztán visszasüppedt az ülésbe. – Van Isten! Mindenki a vendégem egy kávéra.

– Mondjuk, egy kórházi büfétől ne várj túl sok jót – világított a lényegre Krisztián.

– Kávé! – mosolygott Józsi a visszapillantóból ajkán a barna füstroláddal, és gázt adott. – Laci, te mennyi kávét iszol egy nap?

– Fú, nem számolom. Olyan hatot-hetet biztosan, de már egy idő után az sem segít.

– Nem semmi! Én reggelente iszok egyet, aztán délben kaja után, meg néha mikor hazaérek. Nem jó belőle több.

– Ja, én is így vagyok vele, annyi elég belőle. Inkább jutalomként várom otthon a sört – tette hozzá Krisztián

Laci a sör szóra kényelmetlenül fészkelődött. Ettől a hárombetűs szótól megérezte a bőrén, mit jelent, ha az ember exalkoholista. Illetve még nem is annyira ex, csak másfél napja tart, de gyakran kísérletezik szakítani a szenvedélyével: a felejtést hozó, erjedt szagú vén kurvával, aki csak tömni akarja az alkoholipar nevű lelketlen stricije bankszámláját. Hogy az emberek mit tesznek aztán részegen magukkal meg a családjaikkal, az kit izgat, hisz szabad akarat van. Az erkölcsi felelősség pedig mindig is smafu volt az üzlet és a jog világában Laci elmélkedése szerint.

Nem szabad!, gondolta. *Ha egyszer belekezdek, aznap nem bírom abbahagyni a nosztalgiajáratot, ami jó hosszú szerelvény, és minden vagonja sör-sör-sör-sör, ameddig a szemhéj bezárul.* Már igencsak jól ismerte az éveken át naponta felépített reményt és terveket, amiket estére romba döntött a bűvös mondatok okozta kudarc: csak egy sör, mi baj lehet; aztán: egy sör nem sör, kettőtől ugyan mi bajom lehet?

Megnyalta a száját, és cinkosan Krisztiánra vigyorgott.

– Jogos, a sört sokkal jobb túlzásba vinni, és egészségesebb is, csak Józsi nem engedi munkaidőben – vihogott, aztán mentegetőzve hozzátette: –Viszont én nem iszok energiaitalt! Mondjuk így se, úgy se jó. Tényleg csökkentenem kéne a koffeint is, de most gurítsad már a taligát, Józsi, há' mindjárt leáll a pulzusom! KÁVÉ! – szirénázta, és vadul rázta az elöl ülők üléstámláját. Karcos nevetéssel telt meg az utastér.

Dávid meg Simon a sorompó előtt vártak a hatodik jómadárra, aki velük együtt volt olyan önjelölt szerencsétlen, hogy a Rá-Ro Extra Kft. igájának hámjába dugta a fejét. De legalább egész tisztességes fizetéssel balzsamozták a napi szenvedésüket, és ez többékevésbé mindenkinek megfelelt.

Simon átbámult az utca túloldalát elborító ködbe, ahol egy óriási, oldalán fekvő szürke doboznak látta a bevásárlóközpontot, de még sötéten aludt, ahogy körülötte a Haller-lakótelep panelházain is alig kacsintott három ablakból lámpafény. Nagyváros lévén a tavaszi hajnal nehéz, szmogos ködöt préselt az üres utcákba; néhol egy-egy munkába igyekvő ember menetelt elő a párából, aztán továbbsietve ismét ködbe veszett; élőhalott módjára botorkált egy tinilány is, Simon lefogadta volna az izomlázas járásából, hogy jól sikerült buliból tarthatott hazafelé, és kicsit irigyelte érte.

– Józsi mekkora egy gyökér tud lenni! Apu és anyu. Hogy mondhat ilyet, mikor tudja jól, hogy anyámat Isten nyugosztalja, az apámmal meg mint vagyok – fújtatta Simon a szavakat fagyosan kavargó légpamacsok hátán az álmos városi zajba. Bolyhos, fekete pulóverének kenguruzsebébe bújtatta kezeit, és munkásbakancsa orrával birizgált egy holtan heverő madártollat. – Megfagyok. Jöhetne már Vili.

– Tényleg nem tudom, mi baja van Józsinak – mondta Dávid fennhangon. – Én mindent tényleg megcsinálok, amit kell. Látod te is, hogy tényleg rendesen dolgozok! Nekem kell a pénz, és tényleg tanulni akarok!

– Nem tudom, de ha rám hallgatsz, annyira ne vedd magadra – tanácsolta Simon dideregve, kezében a telefonjával. – Vannak emberek, akik nem felnőnek, hanem meghal bennük a gyermekkor. Türelmetlen ember, és szerintem mindenkire irigy, akinek

nem úgy volt nyomorult élete, ahogy neki. Vili viszont tuti megint bealudt. Inkább felhívom, mielőtt Józsi felrobban.

– Szerintem menjünk vissza. Jobb, ha a többiekkel vagyunk – mondta Dávid álmatagon, ami nála állandó beszédmodor, nem csak a reggeli kóma jele. Ekkor kék szeme felvillant. – Ott jön Manny!

Aza, Mikee Mykanic és Ketioz „Szupercsillagparaszt" című trágár muzsikája közeledett hangsebességgel a márciusi levegőben. A hangforrás egy karabineren lógó bluetoothos „trubadúrláda" volt – ahogyan tulajdonosa nevezte a zenelejátszóját –, amit egy szürke terepmintás nadrág övébe akasztottak. A szóban forgó nadrág talán XXL-es lehetett az irdatlan testtömegen, amely gördeszkán suhant feléjük. Végül a két fiatal segéd előtt fékezett.
– Reggelt, na mi a pálya? – dörmögte téli álmából felkeltett nyűgös gyapjasmamut hangon.

– Jó reggelt, Manny! – üdvözölte Dávid mosolyra húzódó szájjal, és apró, csontfehér ökle összekoccant Vili kitetovált télikesztyű méretű kezével.

Simon is ütött egy öklöst.

– Józsi már most tiszta idióta. Tuti ugatni fog az elalvás miatt.

– Nekem aztán ugathat, hétrét hajtogatom, és berakom a farzsebembe. Amúgy hol vannak a többiek? – érdeklődött Manny. Az okmányai szerint pont harminc és negyven között tartott életkorban, mégis tinédzser módjára kezébe pattintotta a deszkát és kikapcsolta a trubadúrládát.

– Bent várnak – informálta Dávid.

– Akkor tényleg menjünk, mert semmi kedvem hallgatni Józsi szövegét, és nincs nálam hozzá fejfájáscsillapító – dörmögte, és elindultak a sorompó felé.

– Tényleg, Vili, neked miért mondja Dávid, hogy Manny? – érdeklődött Simon Dávidra sandítva.

– Az előző helyen, ahol Lacival, Józsival és Krisztiánnal dolgoztunk együtt, Krisztián elnevezett Mannynak – felelte vastag pofaszakállából.

– Hát de akkor te ott sem voltál még, Dávid – mondta Simon értetlenül.

– Nem, csak Krisztián mesélte, és tetszett a név – nevetett szégyenlősen Dávid. – A Jégkorszakban Manny volt a mamut, Vili meg bazinagy, szőrös és jámbor.

– Aha! Mondjuk te szereted a fura beceneveket. Józsit is egyedül te nevezed Kokónak – elmélkedett Simon, majd az öreg portás felé fordult. – Jó reggelt! A többiekhez jöttünk. Légtechnika.

– Megjött az erősítés – mosolygott rájuk az őr, akárha kiscsoportos kirándulók lennének. – Rá-Ro, ha jól sejtem.

Simon bólintott, majd hozzátette:

– És extra! Rá-Ro Extra Kft.

– Menjenek bátran! A többiek talán ott lehetnek a telek közepe táján a büfénél. Jó munkát! – intett nekik katonásan.

– Kösz, viszlát! – mondták, és átcammogtak a vaskos vaskerítés meg a sorompó között.

– Jól megmondtad az öregnek – mondta Manny idiótán kibigygyesztett ajakkal, és bebandzsítva figurázni kezdte Simont: – „A többiekhez jöttünk". Itt most dolgoznak vagy kétszázan vagy még többen, ha nem tudnád.

Simon és Dávid jót kacagott ezen.

– Jól van, nem tök mindegy? A lényeg, hogy értette, és célra tartunk.

Besétáltak a kórház területére, ahol több mint százötven éves téglákat emésztett a mindent elfedő kortalan borostyán. A kórháztömb Ferencváros pizzaszelet formájú területének majdnem a mértani közepén terpeszkedett el, enyhén a hegyesebbik szög

felé, a Ferenc körút irányába. A Szent Istvánra keresztelt kórházkomplexum a kilencedik kerület földjének tizenöt százalékát foglalta el rengeteg épületével, amiket 1885-ös építése óta folyamatosan bővítettek hozzá. A nagyváros élő lüktetésében egy üszkös seb hatását keltette az intézmény, amiben nemzedékek születtek, gyógyultak és haltak meg az épülése óta. Ezt a sebet szégyenkezve takargatták hiábavaló festékrétegekkel a régi idők szakemberei, mire napjainkban végre elérkezett a valódi gyógyítás pillanata. Így aztán több helyszínen is felújítási munkák kezdődtek; ezekben a részlegekben és szárnyakban az épület csontvázáig, azaz betonig bontottak mindent, hogy az alapoktól kezdve korszerűsítsék a történelmi építményeket.

Simon visszaemlékezett Krisztián szavaira, mert tetszett neki, ahogy korábban megfogalmazta ezt a felújítást: Ha már a múlt csontjait a jelen nem bírta eltemetni, most feltárja, és kísérletet tesz a feltámasztására.

Dávid elképedve figyelte a katasztrofális kupit, ahol konténerek és törmelék rondították a korhű hangulatot, de még a szemét is a rendszerváltás előtti technológiáról mesélt. Vén fűzfákkal szegélyezett úthálózaton bandukoltak keresztül a romos épületek között, mintha egy darabka múlt századi utópiát kerítettek volna körbe a nagyvároson belül, amit a terhes idő számtalanszor megrágott és visszakérődzött.

Ha tetszett, nézz be hozzánk:

https://webshop.fairbookskiado.hu/